

Adoptie van een buitenlandse hond - onze belangrijkste tips!

Een hond uit het buitenland heeft een lange reis achter de rug en in korte tijd heel veel stressvolle situaties meegemaakt. De hond is uit zijn vertrouwde omgeving gehaald, weg bij hondenvriendjes, mensen die hem voeren, geluiden die hij kent, geuren die gewoon zijn, de vrijheid van los lopen. Daarna komt hij in ons drukbevolkte landje met alle geluiden en indrukken die daarbij komen. Kent de omgeving niet. Is niet gesocialiseerd met jouw omgeving. Ken jou nog niet. Dat socialisatieproces kun je eigenlijk vergelijken met hoe het voor een pup is. Alles leren kennen, ontdekken, opnemen, verwerken. En in dit verwerken zit de clou. Een pup verwerkt alles makkelijker. De puppyfase waarin de hond alles zonder angst tegemoet treedt (geen angst voor het onbekende heeft) is namelijk al voorbij wanneer je een rescue hond in huis haalt. Dat is geen pup meer, maar een puber of volwassen hond. Daarbij komt dat socialisatie een heel ander leerproces is dan commando's aanleren en trainen.

Een transport of verhuizing (van opvang naar gouden mand bijvoorbeeld) is een heel grote verandering in het leven van jouw hond. De hond is zijn basisveiligheid kwijt en moet die weer opbouwen. Dat vraagt tijd. De hond heeft heel veel te verwerken en heeft rust nodig om dat te doen. Daarom is het enorm belangrijk om niet meteen te veel te gaan doen en zijn wereldje in het begin zo klein mogelijk te houden. Zeker de eerste week en weken alles zo rustig mogelijk doen. We horen zo vaak dat de honden in het begin "gewoon meegaan, niets aan de hand, heerlijke wandelingen overal." "Ja, we hebben een gehoorzaamheidscursus met hem gedaan, hij vond het erg leuk, had totaal geen aandacht voor ons, wilde voortdurend naar de andere honden toe." "We doen echt niet veel met haar, twee keer per dag een wandeling van een half uur, in het weekend gaan we vaak naar een ander bos voor de afwisseling, kan ze lekker snuffelen. En als ze mee gaat naar familie of vrienden, dan nemen we de bench mee, dan heeft ze haar eigen plekje." En dan na een half jaar gaat het plotseling helemaal mis. "Ze wil niet meer naar buiten, is heel angstig geworden, de auto is een groot probleem, ze blaft naar alles." Dat zijn al die indrukken die de hond niet heeft kunnen verwerken en er dan uitkomen.

Daarom zeggen we, voor de eerste weken sowieso, rust...rust...rust! We kunnen het niet vaak genoeg zeggen. Geef de hond de tijd om alles te laten bezinken. Maak een klein ommetje, loop even naar voren, kijk of je hond snuffelt. Is hij superalert? Blijf dan nog lekker in de tuin of hetzelfde kleine stukje gras, dit is intussen een vertrouwde omgeving geworden, fijn, veiligheid. Hoe voorspelbaarder de omgeving is, hoe sneller een hond een gevoel van veiligheid zal ervaren. Speelt de hond continu met de andere hond in huis? Worden ze een beetje hyper? Zet het even stop, bescherm elkaar. Wil niet te veel. Laat niet te veel. Maak het minimaal, behapbaar. Creëer ruimte en stilte om te kunnen verwerken.

Honden gaan vaak wel mee, doen wel. Ze willen er bij zijn. Bij de ene hond zie je duidelijk aan zijn lichaamstaal en reacties dat hij er moeite mee heeft, daar kan je op antwoorden. Maar net zoals bij mensen zijn er bij honden ook binnenvettertjes. Die laten het meer over zich heen komen. Daar zie je aan de buitenkant niets aan, maar in hun lijf wordt er een bom opgebouwd en op een gegeven moment is de bom niet meer goed hanteerbaar. Die opeenstapeling van indrukken na een indrukwekkende reis en een afscheid voor altijd wordt vaak nog onderschat.

Help je hond door nog minder te doen. En niet voor even, maar voor langer. Daarna kan zo veel meer!